

Sygn. akt VII Ka 277/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale oskarżyciela publicznego sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r

sprawy obwinionej **R. D.** o wykroczenie z art.119§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 21 stycznia 2015 sygn. akt IX W 4910/14

I.zaskarżony wyrok zmienia jedynie w ten sposób, że w miejsce przypisanej obwinionej kradzieży przyjmuje, iż obwiniona dopuściła się przywłaszczenia wskazanej w opisie kwoty pieniędzy;

II.w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

III.zwalnia obwinioną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

R. D. obwiniona została o to, że w okresie od 27 czerwca 2014r., do 09 lipca 2014 r., w O. przy ul. (...) w kinie H. dokonała kradzieży pieniędzy w kwocie 177, 60 zł ze sprzedaży artykułów spożywczych z pominięciem kasy rejestrującej na szkodę (...) S.A.

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw

Wyrokiem zaocznym z dnia 21 stycznia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział IX Karny, orzekł:

I. Obwinioną R. D.uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to z mocy art. 119 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw skazał ją na karę grzywny w wymiarze 500 złotych;

II. Na podstawie art. 119 § 4 kw orzekł wobec obwinionej środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. kwoty 177,60 zł;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinioną od kosztów postępowania i opłaty.

Od tego wyroku apelacje wniosła obwiniona

Obwiniona zaskarżyła przedmiotowe orzeczenie w całości, zarzucając mu:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym ustaleniu przez Sąd, iż obwiniona dopuściła się zarzucanych jej czynów pomimo tego, że brak jest jakichkolwiek dowodów żeby się ich dopuściła;
- 2) naruszenie zasady in dubio pro reo w związku z tym, że Sąd nie rozstrzygnął wszystkich nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść obwinionej.

Wskazując na powyższe zarzuty R. D. wniosła o uchylenie wyroku oraz uniewinnienie jej od popełnienia zarzucanego jej czynu, zwolnienie od kosztów postępowania odwoławczego, w tym wpisu od apelacji. W uzasadnieniu pisma obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W jej ocenie powstały niedobór w kasie wynikał z braku właściwego zarządzania przedsiębiorstwem przez osoby do tego powołane. W apelacji argumentowała, iż z uwagi na brak obiektywnych dowodów wszelkie wątpliwości winny być rozpoznane na jej korzyść.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna w zakresie, w jakim wskazuje na konieczność dokonania zmiany zaskarżonego wyroku.

Tytułem wstępu, za całkowicie nietrafny należy uznać zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych, albowiem dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranych dowodów odpowiada nakreślonym przez art. 7 k.p.k. standardom. Treść apelacji obwinionej nie mogła zatem skutecznie zdeprecjonować stanowiska, jakie zajął Sąd Rejonowy, tym bardziej, iż ferowany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń oraz konkretne wady w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu, ograniczył się w istocie tylko do samej, polemiki z treścią pisemnych motywów skarżonego wyroku. Sama natomiast możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do przyjęcia wniosku o popełnieniu przez Sąd istotnego błędu w czynionych ustaleniach.

Przechodząc do szczegółowych rozważań w zakresie oceny źródeł dowodowych, jakimi dysponował Sąd pierwszej instancji, które zostały przez ów Sąd poddane weryfikacji, zarówno indywidualnej, jak i na tle pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, podnieść trzeba, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności nagranie z monitoringu baru w zestawieniu z udokumentowanymi transakcjami, pozwalają na ustalenie, że opisany przez Sąd I Instancji proceder faktycznie odbywał się w sposób przedstawiony przez świadka M. R.. Obwiniona nie nabijała do sytemu na kasie fiskalną produktów, które sprzedawała klientom, a pobrane pieniądze zatrzymywała dla siebie. Na nagraniu z monitoringu widać jak obwiniona po kilku transakcjach chowa się za filar i wkłada pieniądze do torebki. Porównanie zapisu z kamer monitoringu i raportów godzinowych sprzedaży jednoznacznie wskazywało, że obwiniona nie nabijała na kasę wszystkich sprzedanych produktów. Wynik tak przeprowadzonej analizy wskazał, iż w dniu 27czerwca 2014 roku obwiniona nie nabiła na kasę dwóch transakcji na kwotę 28 zł, w dniu 29 czerwca 2014 roku- 4 transakcji na kwotę 99,60 zł, w dniu 5 lipca 2014 roku- 2 transakcji na kwotę 27 zł, i w dniu 9 lipca 2014 roku – 2 transakcji na kwotę 23 zł. Łączna kwota wynosiła 177,60 zł.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż w zaistniałym stanie faktycznym brak jest podstaw do kwestionowania odmowy wiarygodności opisanym wyżej dowodom w postaci dokumentów i nagrania monitoringu, a opisane zachowanie jednoznacznie wskazują na umyślne działania ze strony obwinionej.

Również, wbrew twierdzeniom skarżącej w powyższej sprawie nie doszło do naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że z naruszeniem zasady in dubio pro reo mamy do czynienia wówczas, gdy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa lub też w kontekście zebranych dowodów powinien był powziąć takie wątpliwości i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść obwinionej. Jeżeli zaś pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania bądź nie dania wiary określonym dowodom, to wówczas nie można mówić o naruszeniu wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. zasady.

Przede wszystkim należy podnieść, iż wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k są wątpliwościami Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania Sąd dokonał stanowczych ustaleń, dlatego zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk należy uznać za bezzasadny.

W ocenie Sądu Okręgowego Wyrok w obecnym kształcie nie może się ostać, jednakże z innych powodów niż podniesione przez skarżącą w apelacji. Obwiniona stanęła pod zarzutem dokonania wykroczenia w postaci kradzieży. Natomiast Sąd I instancji uznając ją za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, przypisał jej przywłaszczenie kwoty 177, 60 zł. Art. 119 kw penalizuje oba zachowania tj. zarówno kradzież jak i przywłaszczenie, pod warunkiem, iż wartość rzeczy ruchomej nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia za pracę w danym roku. Przywłaszczenie jest czynem, który w stronie podmiotowej jest taki sam jak kradzież, natomiast istotne różnice występują w znamionach strony przedmiotowej. Sprawca kradzieży zabiera z posiadania innej osoby cudze mienie ruchome w celu przywłaszczenia, natomiast sprawca przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. przywłaszcza sobie cudze mienie ruchome, które nie zostało mu powierzone, jednakże znalazło się już w jego legalnym, nie bezprawnym, posiadaniu. W przeciwieństwie do kradzieży, sprawca przywłaszczenia nie dokonuje więc zaboru tej rzeczy (czyli nie uzyskuje jej w sposób bezprawny), lecz w chwili czynu jest w jej legalnym posiadaniu.

Ponadto, zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz wskazywać jego kwalifikację prawną.

Orzeczenie w obecnym kształcie, w zestawieniu z treścią uzasadnienia nie spełnia tego wymogu. Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego obwiniona jedynie markowała nabijanie transakcji na kasę, a następnie posiadany kluczem otwierała szufladę na pieniądze, chowała na chwile otrzymane od klienta kwoty, po czym po pewnym czasie wyjmowała je i przekładała do własnej torebki. Nie ulega wątpliwości, iż obwiniona przywłaszczyła kwoty, które przekazywali jej klienci w związku ze sprzedażą produktów. W ocenie Sądu Okręgowego ustalone przez Sąd zachowanie wyczerpało znamiona przywłaszczenia. Obwiniona bezprawnie rozporządziła cudzą rzeczą ruchomą znajdującą się w jej legalnym posiadaniu z wyłączeniem osoby uprawnionej, a następnie włączyła je do swego majątku.

Również Sąd I instancji, w uzasadnieniu dokonał odmiennej niż w wyroku oceny tak ustalonego zachowania uznając, iż R. D. przywłaszczyła kwotę 177, 60 zł.

Dlatego też orzeczenie Sądu I instancji wymagało korekty. Na przyjęta przez Sąd Okręgowy zmianę pozwalają zebrane w sprawie dowody, wobec czego Sąd Okręgowy w oparciu o art. 437§ 2 k.p.k w zw. z art. 109 k.p.s.w. wydał orzeczenie reformatoryjne i zmienił wyrok w ten sposób, iż w miejsce opisanej w wyroku kradzieży przyjął, że obwiniona dopuściła się przywłaszczenia.

Sąd w pkt. II orzeczenia na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, albowiem ich uiszczenie byłoby dla niej zbyt uciążliwe z uwagi na fakt, iż jedynym źródłem dochodu wymienionej jest wynagrodzenie w kwocie ok.1000zł. miesięcznie.